

?La cara B de la vida

Per si llegeix això algú de menys de trenta anys, recordaré que en una època cada cop més llunyana, quan els discos de vinil eren la manera que teníem d'escoltar música, els èxits del moment es venien principalment en discos de petit format. En deien *singles* i hi havia una cançó a cada cara. A la cara A hi havia la cançó que feia que la gent s'interessés per comprar-lo, i a l'altra banda, a la cara B, n'hi havia una que molts cops era ben bé per omplir i a la qual no es donava importància. Segur que trobaríem molts *singles* amb la cara A ratllada de tant fer-la sonar, i amb la B pràcticament immaculada. Els que en la nostra joventut vam ser compradors habituals de discos haurem d'admetre que algunes vegades ni tan sols per curiositat les havíem escoltat. Després, amb els anys, algunes cares B han estat descobertes com a autèntiques troballes i han tingut l'èxit que no van tenir al seu moment, però això ha passat rares vegades. Per un general, els grans èxits musicals es nodreixen només de cares A.

Pensant en aquells discos com una metàfora del món actual, t'adones que vivim atents només a la cara A. És la cara de la realitat que promocionen els mitjans de comunicació, els temes amb els quals ens bombardegen tot el dia i des de tot arreu. Les notícies, les opinions i les polèmiques que ens serveixen en safata des del canal que sigui. Ells ens marquen l'agenda de les coses que ens han d'interessar i per les quals ens hem d'apassionar. Ara mateix podrien ser la Rosalia, la bufetada dels oscar, el miratge de l'èxit del futbol femení o les reclamacions de l'enèsim col·lectiu que busca protagonisme dient que se sent «invisibilitzat». I mentre dilapidem el temps elucubrant sobre una cosa i l'altra, hipnotitzats per la vulgaritat, l'escàndol, la demagògia o l'afectació, ens perdem artistes que ens omplirien de debò, ignorem històries apassionants de les quals no parla ningú i ens desentenem de moltes injustícies que no tenen cap altaveu. A la cara B de la vida hi ha tot el que no està de moda: el dolor dels oblidats, però també l'alegria dels plaers senzills i de les emocions sense artifici, la cultura de debò, la bellesa autèntica. Tot allò que ens estem perdent mentre continuem estúpidament enganxats a la cara A.